

Arrest

nr. 95 882 van 25 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet genoemd).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD loco advocaat E. SCHOUTEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadzjiekse origine, afkomstig van de stad Herat. U verklaarde dat uw man (...), een schrijnwerker, problemen had met zijn medewerkers Ahmad en Mahmoed. Toen hij op een avond van huis terugkeerde naar zijn atelier, om daar wat gereedschap op te halen trof hij zijn medewerkers aan die bomgordels aan het verstoppertje waren in zakken met zaagsel. Er ontstond een woordenwisseling en uw echtgenoot vluchtte weg. Toen hij thuis kwam, waren uw medewerkers er ook, samen met nog twee andere mannen. Men bedreigde uw echtgenoot en uw vader en zei dat ze hen zouden vermoorden als ze naar de politie gingen. De volgende avond gingen uw man en uw vader opnieuw naar het atelier, om te zien of alles nu in orde was. Opnieuw vonden zij bomgordels. Niet lang nadat uw echtgenoot was aangekomen in zijn atelier arriveerden ook Ahmad en Mahmoed samen met nog een derde man. Uw vader en uw man werden vastgebonden, waarna de drie mannen terug vertrokken. Enkele uren later kwamen zij terug. Ze zeiden

dat ze hen gemakkelijk konden vermoorden, maar dat ze hen beter nuttig konden gebruiken. Ze lieten hen gaan en zeiden dat zij de volgende dag thuis op hen moesten wachten. Daar zouden ze hen komen halen en ergens naartoe brengen. Uw echtgenoot ging naar huis en jullie vluchtten meteen naar familie in Kaboel. Uw vader ging de volgende dag naar de politie dewelke de atelier van uw man doorzocht. Enkele dagen later werd uw vader ontvoerd, waarna jullie onmiddellijk Afghanistan verlieten. U ging samen met uw kinderen S. (...) en H. (...) uw man vooraf, die later volgde. U verliet Afghanistan en reisde naar België waar u aankwam op 24 november 2010 en dezelfde dag asiel aanvraag. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een taskara en de taskara van uw echtgenoot."

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

"Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, (...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt: 'Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst Afghanistan na problemen met de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Wat betreft de [v]luchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat u er niet in slaagde uw verklaringen met betrekking tot de problemen die [u] in Afghanistan zou hebben gekend aannemelijk te maken. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat er grondige redenen zijn om te twijfelen aan uw beroep. U stelde dat u schrijnwerker was (cgvs, p. 4). U maakte ramen, tafels en stoelen (cgvs, p. 5). Toen u gevraagd werd of u het hout dat u gebruikte voor uw werk reeds verzaagd aankocht of dat u de stammen zelf verzaagde, antwoorde u dat u stammen aankocht en deze zelf verzaagde (cgvs, p. 5). Hierop werd dan ook wat dieper in gegaan. U stelde dat u de stammen eerst liet drogen alvorens ze te verzagen (cgvs, p. 6), wat enigszins mag verbazen aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat een stam best zo snel mogelijk na het vellen wordt verzaagd, liefst twee weken na het kappen van de boom. Er werd u ook gevraagd hoe snel het hout droogde. Alvorens het te gebruiken, zeker in uw geval als het moet dienen voor meubilair, dient hout immers goed gedroogd te zijn, dit om het werken van het hout zoveel mogelijk te voorkomen. Als de zon scheen, zei u, dan was het hout (de stam) droog in zeven à acht dagen, als de zon niet scheen, duurde het één à twee maanden (cgvs, p. 5). Hierop werd de vraag specifiek gesteld en als voorbeeld een stam van om en bij de 40 cm doorsnede genomen. U stelde ook dat een nog vochtige stam van deze dikte binnen de maand droog was als de zon scheen. (cgvs, p. 6). Opnieuw echter blijkt dit niet overeen te stemmen met de info waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Daaruit blijkt immers dat een plank van ongeveer 2.5 cm (1 inch) dikte 45 tot 60 dagen nodig heeft om te drogen bij droog en warm weer. Ongeacht het feit dat er vanzelfsprekende verschillen zijn tussen houtsoorten en weersomstandigheden, is het verschil tussen wat u zegt en de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt wel heel erg groot. Het mag verbazen dat een timmerman die de stiel van zijn vader leerde (cgvs, p. 5) en dus van kindsbeen af met hout in aanraking kwam zulke uitspraken laat optekenen. Er werd u ook gevraagd welke provincie in Afghanistan er bekend is om zijn bosbouwactiviteit, net omdat er daar veel bossen zijn. Hierop kon u echter geen antwoord geven. U noemde Khowst en Mangal, maar de provincie die eruit sprong kon u niet opgeven (cgvs, p. 6, 7). Toen u gevraagd werd of Kunar u niets zei, antwoordde u dat u die naam niet kende (cgvs, p. 7). Het is zeer opmerkelijk dat een Afgaans timmerman de enige Afgaanse provincie waarvan de heuvels bebost zijn niet kan benoemen. De bovenstaande vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen over het door u uitgeoefende beroep. Aangezien uw beroep aan de basis van uw problemen ligt omdat uw medewerkers het zaagsel van uw schrijnwerk gebruikte[n] om hun bomgordels in te verbergen, ondergraven deze vaststellingen bijgevolg ook de geloofwaardigheid van de rest van uw asielrelaas. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondergraven door de vaststelling dat u tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal ernstige feiten aanhaalde waarvan u in het vragenformulier van de CG dat werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte. Zo gaf u in de

vragenlijst aan dat u na de bedreiging op 21 augustus 2010 besloot om te vluchten. U haalde geen feiten aan die zich na deze bedreigingen zouden hebben voorgedaan (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal stelde u echter dat u de volgende dag nogmaals werd geconfronteerd met de personen die u bedreigden. U zou toen zijn vastgebonden en met de dood zijn bedreigd en te horen hebben gekregen dat uw belagers plannen met u hadden die [ze] de daaropvolgende dag zouden uitvoeren. Daarop zou [u], volgens uw beweringen voor het CGVS, hebben besloten om Afghanistan te verlaten (cgvs, p.9). De vaststelling dat u bij de DVZ de concrete aanleiding tot uw vlucht onvermeld liet ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen verder. Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen inzake de tweede confrontatie met uw belagers zeer onwaarschijnlijk overkomen. Zo stelde u dat toen u de tweede avond samen met uw schoonvader terug ging naar uw atelier, er nog steeds bomgordels aanwezig waren, weliswaar andere dan diegene die u de eerste avond had gezien toen u uw medewerkers betrapte (cgvs, p. 8). Dit is opmerkelijk. De avond voordien had u immers tegen Ahmad en Mahmoed gezegd dat u naar de politie zou gaan (cgvs, p. 8). Hoewel zij u erg bedreigd hebben, onder andere door tegen de politie te zeggen dat u er bij betrokken was (cgvs, p 8), valt er redelijker wijze te verwachten dat zij alle sporen in uw atelier zouden uitwissen voor het geval u de autoriteiten toch zou informeren. U stelde eveneens dat Ahmad en Mahmoed u en uw schoonvader de tweede avond lieten gaan en zeiden dat u uw huis niet mocht verlaten, dat zij u de volgende dag zouden komen halen (cgvs, p. 9). Het mag sterk verbazen dat Ahmad en Mahmoed u en uw schoonvader lieten vertrekken, met het risico dat jullie hen zouden aangeven bij de autoriteiten en/of jullie zich uit de voeten zouden maken, terwijl ze jullie op dat ogenblik gemakkelijk meteen hadden kunnen meenemen. Ze hadden jullie immers al vastgebonden en opgesloten (cgvs, p 9). Het is totaal onwaarschijnlijk dat twee mannen die zich blijkbaar met terroristische activiteiten inlaten en dus blijken geven van een groot fanatisme zodanig onachtzaam te werk zouden gaan en bijgevolg hun activiteiten op deze manier in gevaar zouden brengen. Ook deze vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen in hoge mate. Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vw. kan worden toegekend. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Wat betreft het politioneel document betreffende de verdwijning van uw schoonvader dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een coherent en geloofwaardig asielrelaas, wat hier niet het geval is. Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel vervalste Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Bovendien betreft het een kopie waaraan slecht een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Betreffende het psychologische verslag dat door uw raadsman werd nagestuurd dient te worden gesteld dat het een fax betreft en geen origineel document en bijgevolg niet in overweging kan worden genomen. Bovendien kan enkel een rapport opgesteld door een psychiatrisch geneesheer en niet van een psycholoog in aanmerking als bewijs dat u lijdt aan posttraumatische stress.' Gezien de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van uw echtgenoot met betrekking tot zijn vluchtmotieven kan er logischerwijze ook in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, uw taskara en die van uw man zijn enkel een indicatie van jullie Afghaanse nationaliteit, dewelke niet ter discussie staat. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in het district Herat te worden beoordeeld. U en uw echtgenote gaven immers aan gewoond en gewerkt te hebben in Herat-stad (cgvs, p. 4 en cgvs, A. M. (...), p. 3, 4). Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflictgerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door [het] UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. [Het] UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in

bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt [het] UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens [het] UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert [het] UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst [het] UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig [uit] de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. [Het] UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig. Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz" dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De [s]ecretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat-stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen. Herat-stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoekster stelt vooreerst dat de bestreden beslissing artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, punt 3 van de Richtlijn 2004/83/EG schendt.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing geen informatie bevat over de droogtijden van Afghaans hout in bepaalde jaargetijden. Zij stelt ook dat het weinig waarschijnlijk is dat haar echtgenoot ooit in contact is gekomen met hout uit Kunduz, aangezien Kunduz in het oosten van Afghanistan ligt en Herat in het westen.

Verzoekster wijst er ook op dat het DVZ-verslag niet dient om het hele asielrelaas in te noteren, aangezien men daar de tijd niet voor krijgt en het niet de bedoeling is om volledige verklaringen af te leggen.

Verzoekster merkt ook op dat het te verwachten gedrag van Afghaanse terroristen een subjectieve mening is.

Verzoekster wijst er ook op dat op de website van de Belgische Federatie van Psychologen te lezen is dat een psycholoog wel degelijk in staat is om posttraumatische stress te identificeren. Bovendien moest

verzoeksters echtgenoot tijdens zijn gehoor meermaals huilen, wat een reden te meer is om het geneeskundig getuigschrift ernstig te nemen.

Verder stelt verzoekster dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM en artikel 22bis van de Grondwet schendt.

Verzoekster stelt dat er in Herat wel degelijk een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het Cedoca-rapport baseert zich immers op het ANSO-rapport en dit zegt dat de situatie in Herat tussen 2010 en 2011 niet verbeterd maar verslechterd is en dat het aantal aanvallen van antiregeringselementen met 115% is toegenomen.

Tot slot stelt verzoekster dat het risico bij een terugkeer naar Afghanistan moet worden onderzocht voor elk lid van de familie. Verzoekster verwijst naar de artikelen 2, 3 en 14 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, respectievelijk het recht op leven, het recht op menselijke integriteit en het recht op onderwijs. Zij stelt dat in Afghanistan ongeveer één kind op vier de leeftijd van vijf jaar niet bereikt, dat er in Afghanistan door de oorlog een gebrek is aan medische en sociale structuren en dat volgens Unicef slechts 66% van de jongens en 40% van de meisjes naar de lagere school gaan en 18% van de jongens en 6% van de meisjes naar de middelbare school. Zij wijst ook op de antipersoonsmijnen die elke dag kinderen doden of verminken.

Op 6 november 2012 heeft de Raad een geneeskundig getuigschrift ontvangen dat betrekking heeft op verzoeksters echtgenoot en dat werd opgesteld door een neuroloog.

2.2. De Raad is van mening dat verzoekster niet kan worden erkend als vluchteling en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verzoekster baseert zich volledig op het asielrelaas van haar echtgenoot. De Raad hecht echter geen geloof aan dit asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht gesteld dat er grondige redenen zijn om te twijfelen aan het beroep van verzoeksters echtgenoot. Zo heeft de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat een plank van ongeveer 2,5 cm dikte bij droog en warm weer 45 tot 60 dagen nodig heeft om te drogen, terwijl verzoeksters echtgenoot verklaarde dat een nog vochtige stam van 40 cm dikte binnen een maand droog was als de zon scheen. Hoewel verzoekster terecht opmerkt dat het rapport enkel over Amerikaanse houtsoorten gaat, geeft dit rapport toch een belangrijke aanwijzing over de droogtijd van hout in het algemeen. Het feit dat het antwoord van verzoeksters echtgenoot enorm afwijkt van de informatie in dit rapport, doet dan ook ernstig twijfelen aan de juistheid ervan en bijgevolg ook aan zijn voorgehouden beroep. Bovendien legt verzoekster zelf geen objectieve informatie neer die aantoonde dat de antwoorden van haar echtgenoot over de droogtijden van Afgaans hout overeenstemmen met de werkelijkheid.

De commissaris-generaal heeft verder ook terecht gesteld dat de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeksters echtgenoot verder wordt ondergraven door de vaststelling dat hij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal ernstige feiten aanhaalde waarvan hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte. Verzoeksters betoogde dat het DVZ-verslag niet dient om het hele asielrelaas in te noteren, volstaat niet als verklaring. Uit de vragenlijst blijkt immers dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeksters echtgenoot werd meegedeeld dat van hem werd verwacht dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten zou weergeven. Het feit dat zijn belagers hem nog een tweede maal bedreigden en ze hem toen ook vastbonden en vertelden dat ze plannen met hem hadden die ze de daaropvolgende dag zouden uitvoeren, is zonder twijfel een erg belangrijk feit, temeer nu dit in het relaas zoals hij dat bij het Commissariaat-generaal meedeelde de concrete aanleiding voor zijn vlucht uit Afghanistan vormde. De vaststelling dat verzoeksters echtgenoot dit bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde, ondermijnt dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing geoordeeld dat, hoewel de belagers van verzoeksters echtgenoot hem erg bedreigd hadden er redelijkerwijze te verwachten valt dat zij alle sporen in het atelier zouden uitwissen voor het geval hij de autoriteiten toch zou verwittigen. De commissaris-generaal heeft ook geoordeeld dat het sterk mag verbazen dat zijn belagers hem en zijn schoonvader lieten vertrekken, met het risico dat zij hen zouden aangeven bij de autoriteiten en/of dat zij zich uit de voeten zouden maken, terwijl ze hen op dat ogenblik gemakkelijk meteen hadden kunnen meenemen. De Raad

sluit zich aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat deze elementen uit het asielrelaas ongeloofwaardig overkomen.

Om deze redenen hecht de Raad geen geloof aan het asielrelaas.

De geneeskundige getuigschriften doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit deze documenten blijkt dat verzoeksters echtgenoot angstig is, moeite heeft om zich te concentreren en dingen te leren, slaapproblemen heeft en veel piekert. Dit is echter geen verklaring voor de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Immers, indien uit het gehoorverslag enerzijds inderdaad blijkt dat verzoeker meermaals huilde tijdens het gehoor, kan uit de wijze waarop hij de aan hem gestelde vragen beantwoordde anderzijds, niet worden afgeleid dat zijn cognitieve functies zijn aangetast. Waar de verzoekende partij in haar brief van 29 oktober 2012 vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, teneinde het Commissariaat-generaal te verplichten een nieuw onderzoek te voeren nadat een psychologische of psychiatrische opinie van een gespecialiseerde arts een correcte analyse heeft kunnen maken merkt de Raad op dat niets de verzoekende partij verhindert dienaangaande zelf het initiatief te nemen. Bovendien beveelt het attest van de neuroloog van 9 augustus 2012 aan dat verzoeker zich zou laten behandelen door een psychiater, werd aan verzoekster ter terechtzitting gevraagd of haar echtgenoot ondertussen in psychiatrische behandeling is doch blijkt dat hij vijf maanden later nog steeds geen contact heeft genomen met een psychiater omdat dit volgens haar verklaringen 'niet zo dringend is'.

De Raad sluit zich verder aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat burgers in het district Herat op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit het rapport van Cedoca van 26 augustus 2010, dat op 24 oktober 2011 werd bijgewerkt, blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. Uit het rapport van Cedoca blijkt dat er in het district Herat geen sprake is van veralgemeend geweld (Cedoca-rapport, 22-25).

Verzoekster stelt dat het Cedoca-rapport zich op het ANSO-rapport baseert en dat dit zegt dat de situatie in Herat tussen 2010 en 2011 niet verbeterd maar verslechterd is en dat het aantal aanvallen van antiregeringselementen met 115% is toegenomen. Verzoekster voegt echter geen ANSO-rapport aan haar verzoekschrift toe zodat deze beweringen niet kunnen worden nagegaan.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan en is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Herat een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad erkent dat verzoekster in aanmerking kan komen voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus als blijkt dat haar minderjarige kinderen bij een terugkeer naar Afghanistan moeten vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat haar kinderen internationale bescherming behoeven. Zij verwijst immers louter naar de algemene toestand in Afghanistan. Om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet volstaat het echter niet louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar moet zij haar concrete problemen aannemelijk maken. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie). Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een richtlijn kan slechts rechtstreekse werking hebben in de nationale rechtsorde zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoekster de schending van deze richtlijn hier niet dienstig aanvoeren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER